

1983 MK Plenumu'nda MK'nin yarısı -5 kişi- partinin TKP'ye katılması gerektiğini savundu.

Bu görüşe göre, TKP'deki değişimlerle birlikte iki parti arasında önemli bir ayrım kalmamıştı. Diğer kesim ise aynı görüşte değildi. TKP'deki değişim olumlu olmakla birlikte halen önemli farklılıklar vardı ve eylem birliği yapıp bu süreç içindeki gelişme dikkate alınarak karar verilmeliydi. Sonuçta, partinin merkez yayın organı Komünist'te konuyla ilgili açık tartışma yapılmasına karar verildi. MK üyelerinin yanı sıra parti örgütleri ve üyeleri de görüşlerini dergide açık olarak ifade edeceklerdi. Bu, partide yapılan ikinci açık tartışma oluyordu.

Plenum'dan sonra TKP yanlısı MK üyeleri Fransa'ya geldiler. Amaç, TKP yönetimi ile görüşmekti. Böyle bir görüşme 1983 sonundaki 12 Eylül koşullarında ancak Avrupa ülkelerinde yapılabilirdi. Bu üyeler TKP'lilerin yardımıyla kısa sürede politik sığınma hakkı ve rahatça seyahat edebilecekleri pasaport aldılar. Ne ki, gelişmeler onların bekledikleri gibi olmadı. TKP, bu üyelerin ve yandaşlarının TKEP içinde kalmasını daha uygun bulmuştu. TKP açısından akıllıca bir davranış! Orada kalın ve TKEP'in olabildiğince büyük bölümünün TKP'ye gelmesini sağlayın! Bu gelişme dışarıya sızmamıştı ama ne olup bittiğini anlamak için davranışlardaki değişimlere bakmak yeterlidir. Bu arada başka bir gerçek daha ortaya çıkmıştı: Mustafa Suphi Tezleri'nde ifade edilen görüşler ile TKP 5. Kongre Kararları arasında küçük olmayan farklılıklar vardı. Arkadaşlar henüz resmileşmemiş belgelere dayanarak politika yürütmeye kalkmışlardı.

Genel Sekreter'in de içinde bulunduğu diğer üyelerin bize ilettiğine göre, Türkiye'deki parti örgütleri içinde TKP eğilimi oldukça azdı. Avrupa'da ise farklı bir durum vardı: İsviçre örgütü büyük oranda TKP yanlısıydı, Fransa ortada görünüyordu, Almanya ise TKP'ye katılmaya karşıydı. Ve beklenildiği gibi bu MK üyeleri Almanya'ya geldiler.

Burada biraz duralım: TKEP tüzüğünde parti örgütlerine tanınmış haklar vardı. Her parti örgütü kendi sekreterini kendisi seçtiği gibi, parti programına ve kongre kararlarına uygun olmak koşuluyla yürüteceği çalışmalarda da özerkti. Yine bilinir: En iyi tüzük bile eğer o tüzüğün hükümlerine sahip çıkanlar yoksa havada kalır. Almanya Parti Örgütü olarak sahip çıktık ve bölgeye yönelik çalışmalarımızda özerkliğimizi koruduk.

Ne ki iş bununla bitmiyordu. Bu arkadaşlar TKP ile değişik düzeylerde eylem birliği istiyorlardı. Bu zaten yapılıyordu! Avrupa ülkelerinde FKBDC'den iş çıkmayacağını, buradan uzaklaşarak TİP-TSİP-TKP-TKSP ile daha yakın ilişki geliştirilmesini biz zaten savunuyor ve yapıyorduk.

Kısa süre sonra bu beş partiye Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin de katılmasıyla Sol Birlik kurulacaktı. Karşımızdaki düşünce belliydi: TKP ile yanyana gelince zaman içinde bu parti bizi yutacaktı. Böyle düşünmekte haksız da değillerdi. TKP Almanya Örgütü, o günün koşullarında TKP'nin en büyük örgütüydü. Kişi olarak bundan herhangi bir çekincem yoktu. Eğer TKEP, TKP ile yanyana geldiğinde eriyecekse, suni çelişkiler yaratarak bunu engellemek uygun düşmezdi. Bir parti suni yöntemlerle yaşayamaz, eğer bizi likide edebileceklerse, etsinler! Gerçekte ise, en azından Almanya için böyle bir tehlike yoktu. Küçük bir örgüttük, ama Türkiye'de 12 Eylül koşullarında çıkarılan üç yasadışı yayın organını –Komünist, Birlik yolu, Denge Kurdistan-çoğaltıp dağıtmanın yanı sıra, iki tane de Avrupa'ya yönelik dergi çıkarıyorduk: Emek ve Yazın. Almanya'da bir parti sadece Türkiye propagandasıyla ayakta kalamazdı. Bulunduğumuz alanda da yeterli olmalı, politika üretebilmeliydik. Bunu yapabiliyorduk. Bu konuda TKP'nin örgütleriyle uyuşan ve uyuşmayan yanlarımız vardı. Uyuştüğümüz konularda birlikte iş yapmaktan hiç geri durmadık ve bu politikanın bize önemli getirisi oldu. Küçük bir yapıydık. Kendi başımıza önemli bir hareketlenme yaratamazdık ve ancak iyi bir eylem birliği içinde gücümüzün üzerinde etkili olabilirdik. Sonuçta Almanya'da tek kişiyi TKP'ye kaybetmedik. Dahası, Avrupa yayını elimizde olduğu için oradaki yazılarla İsviçre ve Fransa'yı da etkiliyorduk.

1984 yılı boyunca bütün partinin Almanya örgütüne bakması doğaldı. Almanya giderse Avrupa gidiyordu ve bu gidiş kaçınılmaz olarak Türkiye'deki durumu da etkileyecekti.

Parti örgütlerinin ve üyelerin görüşleri Komünist'te yayınlandı. Büyük çoğunluk TKP'ye katılmaya hiç sıcak bakmıyordu. 1985 yılında 3. Kongre için yeniden Suriye'ye gittim. Hayli tartışmalı geçti. Kongre güvenlik nedeniyle tamamlanamadı. Tartışmalarda açık iki taraf vardı. Tartışmalarda tehdit, küfür vb. gibi şeyler olduğunu hiç görmedim. Sert tartışmanın da politik bir üslubu vardır ve buna harfiyen uyuluyordu. Tartışma olgunlaşmıştı ve yollar ayrılacaktı. Bunun nasıl olacağı sonraki gelişmelere bağlıydı ama herkes düşüncesini söylemiş, yolunu çizmişti.

TKP yanlısı arkadaşlar bir arada duramadılar. Önce aralarından birisini dışladılar, geri kalanların birliktelikleri de giderek zayıflamaya başladı. Bu, artık kendi sorunlarıydı.

1986 ortalarında Almanya'daki üyelerimiz açık baskı yapmaya başladılar: "İsviçre'ye gidelim! Orada parti içinde resmen TKP propagandası yapılıyor. Müdahale etmemiz gerek!" Söyledikleri doğrudu, böyle yapılıyordu ve o ülkeden gelmemiz için çağırılar da vardı. Bu arada Fransa'da bir bölüm üye ayrılıp TKP'ye geçmiş, orada bu iş bitmişti. Geride İsviçre kalmıştı. Gittik! Yetkimiz olmayan başka bir bölgeye müdahale ediyorduk ama ortada parti kuralı mı kalmıştı!

İsviçre'ye giderken alacağımız sonuçtan pek ümitli değildim. Oradaki taraftar kitlesinin büyük bölümü Türkiye'de aynı bölgeden gelmeydi. Daha önce Antakyalılık hemşehri ilişkisini bildiğim için ve Almanya'da da Malatyalıları yaşadığım için "üçte birini kazanabilirsek iyi sonuç" diye düşünüyordum. Almanya'dan aynı bölgeden bir yoldaşı yanıma alarak gittim ve iki ayda beklenmedik bir sonuç aldık: Tabanın üçte ikisini kazandık!

Yine belirtmeliyim: Bu hayli tartışmalı ayrışma sürecinde ne kavga, ne de itişip kakışma yaşanmadı. Herkes görüşünü koyar, giden gider, kalan kalır, hepsi bu kadar!

Bu gelişmelerin ardından Almanya Parti Örgütü'nün parti içinde prestijinin hayli yükseldiğini ve kısa süre sonra Avrupa genelinin sorumluluğunu üstlenmesinin gündeme geldiğini belirtmek gerekir. Almanya'yı daha 1984 yılında rakiplerimiz bile takdir etmişti. TKP yanlısı MK üyelerinin önde geleninin sözleriyle: "Farklı görüşleri savunuyoruz, ama bu partiye Avrupayı siz getirdiniz. Bu inkar edilemez."

Bu arkadaşlar ne mi oldular? Aralarından dışlanan bir tanesi –Koray Anger- kanserden öldü. Son gününe kadar Paris'teki yoldaşlar hastanede ziyaretine gittiler. Bir tanesi ortadan kayboldu, politikayı bıraktığını duyduk. Bir başkası, sendikacıydı, Türkiye'ye döndü ve Mersin civarında TKP için çalıştı, ardından TKP'deki gelişmelerden büyük hayal kırıklığı yaşamış ve ülke dışına çıkmış. Bir başkası İngiltere'de. Epeyce zamandır görmedim, sevdiğim bir arkadaşdır ve oldukça

da beceriklidir. Sonuncusu, TKP'li oldu, sonra ne yaptı, bilmiyorum.

İsviçre Parti Örgütü'nün sekreteri olan arkadaşşı da uzun zamandır görmedim. Kendisini severim ve takdir ederim. Bu duygum değişmemiştir.

Bazı okurların ne sorduklarını duyar gibiyim. Cevaplandırayım: Acilciler'deki bazı insanlar için bu duyguya sahip değilim. Politikada yollar ayrılrsa bile dost olarak kalınabilir, ama dost kalabilmek nasıl ayrıldığınına bağlıdır. Sert politik tartışmalar normal, ama işin içine tehdit, şantaj ve hatta cinayet girince, orada dostluk kalmaz. Herkes kendine uygun insanlarla birlikte olur.

Sürecek...